

Don Bentley

Tom Clancy
Doelwit

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Buitenpost Al-Tanf Syrië

‘Waarom zijn we hier ook alweer?’ vroeg sergeant-majoor Cary Marks, en hij verplaatste zijn gewicht voor, zo leek het, de honderdste keer.

De schuilplaats voor twee sluipschutters waar Cary en zijn spotter in waren weggekropen, bood een aantal voordelen voor de gebruikers, niet in de minste plaats het feit dat ze vrijwel onzichtbaar waren voor zowel de thermale als de visuele spectra. In de vijftien jaar dat hij nu bij de 5^e Special Forces-groep diende, had hij niets gezien wat meer op een Harry Potter-mantel leek dan dit.

Maar de verstopplek mocht nog zoveel technische voordelen hebben, de Syrische aarde werd er niet comfortabeler op.

‘Omdat we Special Forces zijn,’ zei sergeant der 1ste klasse Jad Mustafa, die zijn aandacht weer op zijn *M151-spotting scope* richtte. ‘Dat betekent dat wij alle speciale klussen mogen opknappen.’

Zoals altijd stak Jads talent voor understatementen weer de kop op. ‘Speciale klussen’ dekte bij lange na de lading niet van het pure, onvervalste plezier van de afgelopen twaalf uur. In navolging van de technieken, tactieken en procedures die Cary en zijn medecommando’s tijdens hun talloze buitenlandse missies ter ondersteuning van de niet-aflatende strijd tegen terrorisme, waren Jad en hij hier rond 0300 plaatselijke tijd binnengedrongen.

Het tijdstip was niet willekeurig gekozen. BNMS, of Begin Nau-

tische Morgenschemering, was om 0500. Dat was het tijdstip van de dag waarop het menselijk oog voorwerpen van schaduwen begon te onderscheiden. Zelfs na duizenden jaren beschaving waren mensen nog steeds afgestemd op de wereld om hen heen. Misschien herkennen ze het niet als zodanig, maar het dag-en-nachtritme van mensen is zo geprogrammeerd dat de gemiddelde persoon rond zonsopkomst rusteloos begint te worden.

Met die gedachte hadden Cary en Jad zich in de ondiepe holte gewurmd waar ze zich nu bevonden, terwijl de rest van de wereld sliep. En hoewel de rotsachtige grond en het omringende struikgewas precies de verstopplek boden waarop ze gehoopt hadden, was het niet bepaald een vijfsterrenaccommodatie.

De twee mannen hadden hun kamp opgeslagen op een nest van zandvlooien.

Een groot nest.

Groene Baretten mochten dan bekendstaan om hun vermogen tot het vernietigen van vijandelijke strijdkrachten die veel groter waren dan hun organische twaalfkoppige A-teams, maar dit was een ander soort strijd. Cary was al een paar uur lang verwickeld in een verhitte uitputtingsslag tegen de beestjes, maar het vlooiencircus was aan de winnende hand.

‘Verdomme, Jad,’ zei Cary, die het brandende gevoel probeerde te negeren dat gevaarlijk dicht bij zijn rechtertestikel kwam. ‘Kun je niet gewoon vragen of een van je neven ons een handje wil helpen?’

‘Ho eens even,’ zei Jad. ‘Je hoeft echt niet zo chagrijnig te doen alleen maar omdat er wat bijtertjes zijn die zich langs je been een weg naar boven knagen. Trouwens, ik ben Libiër, geen Syriër, ongeschoolde boerenpummel die je bent.’

Het taalgebruik tussen de twee commando's was grof, maar het sentiment dat erachter schuilging was allesbehalve dat. De twee mannen hadden uiterlijk niet meer van elkaar kunnen verschillen. Cary Marks was een blonde boerenjongen met blauwe ogen uit New England, wiens Yankee-achtergrond duidelijk te horen

was op moeilijke momenten. Jad Mustafa's donkere huid en zijn Californische surferaccent maakten hem tot Cary's absolute tegenpool. Jad was gladjes terwijl Cary simpel was, en Jads teamgenoten graptten vaak dat hij stiekem een SEAL was, met zijn voorkeur voor haargel en hippe kleding.

Maar ondanks hun verschillen waren de mannen als twee handen op één buik. Door hun vele dienstjaren bij een ODA, een Operational Detachment Alpha-team, hadden ze een lijf dat bij hun soort werk paste. Ze konden beiden prat gaan op brede schouders, een stevige rug en een goed ontwikkelde borstpartij, aangevuld met de longcapaciteit van een duursporter.

Mentaal gezien leek het stel nog meer op elkaar. Hoewel hun jeugdijaren en hun culturele bagage mijlenver uiteenlagen, maakte dat niks uit. Zoals de meeste mannen en vrouwen die bij de strijdkrachten werkten, en zeker in de Special Operations-gemeenschap, deden verschillen in huidskleur en nationaliteit er allang niet meer toe. In het leger was er maar één huidskleur – groen – en slechts één bloedgroep – rood.

Na een stuk of vijf gezamenlijke uitzendingen waren Cary en Jad broers op een manier die voorbijging aan triviale zaken als biologische ouders of familiebanden. Hun familiegevoel was verwekt in de hardste training die het leger te bieden had, geboren in het vuur van de strijd en gevoed door het rotsvaste vertrouwen dat alleen gedeeld wordt door mannen die elkaar dekking hebben gegeven terwijl de kogels over hun hoofd suïden.

De Groene Baretten mochten dan met elkaar bekvechten, maar wee de ongeïnformeerde toeschouwer die tussen hen in probeerde te komen.

'Dat is grappig,' zei Cary, terwijl hij de kijker van zijn SIG Sauer TANGO6T over zijn sector liet glijden, 'want toen we in Irak waren, zei je volgens mij toch echt dat je Libanees was.'

'Dat komt doordat jij zo'n beetje net zo goed kunt luisteren als schieten. Want dat laatste is waardeloos, zoals we allebei weten. Zonder mij als je spotter, zou je... Hé, wacht even. Baas, ik denk dat ik iets heb.'

De verandering in Jads stem was onmiskenbaar. Hoewel Cary talloze oncomfortabele uren schouder aan schouder met zijn brede spotter had doorgebracht op meer strijdtonelen dan hij wilde tellen, wist de half-Libanese, half-Syrische en op-en-top Amerikaanse Groene Baret echt wel dat hij zaken en plezier gescheiden moest houden.

Zodra Jad 'baas' tegen Cary ging zeggen, was de tijd van grappen en grollen voorbij.

'Wat heb je, bro?' vroeg Cary.

'Een konvooi van drie Land Cruisers dat richting de toegangspoort rijdt. Verplaats je kijker driehonderd meter ten westen van punt Alfa en dan zie je ze.'

Cary zwaaide zijn geweer naar het beschreven azimut en zette de laserafstandsmeter op zijn vizierring aan. In een oogwenk vergat hij de verzengende hitte, de brandende zon, zijn vermoeide spieren en zelfs de meedogenloze zandvlooien die knagend langs zijn liezen omhoogkropen. Dit was niet langer verstoppertje spelen in het zand en er het beste van hopen. Het konvooi van gloednieuwe voertuigen met geblindeerde ramen, fonkelnieuwe lak en glanzende zwarte banden paste niet bij de omgeving.

Ze vielen uit de toon.

En Cary werd betaald om dingen op te merken die uit de toon vielen.

Al leek er eerlijk gezegd helemaal niks normaal aan het fort dat de mannen in de gaten hielden. En dat wilde wat zeggen in Syrië. In plaats van de traditionele stuccomuren die als omheining van een compound dienden, of de huizen van beton en sintelblokken die kenmerkend voor de modernere onderkomens waren, was het bouwwerk een kilometer verderop uniek in zijn soort.

Tenminste, Cary had nog nooit eerder zoiets gezien.

Aarden borstweringen van vijf meter hoog en ruim drie meter breed vormden iets wat eerder deed denken aan een middeleeuws kasteel dan aan een Midden-Oosterse woning. Het zand en de aarde waren gebulldozerd tot een natuurlijke omheining en bovenop afgevlakt tot een plateau dat breed genoeg was om ge-

vechtsposities te creëren die van bemande wapens waren voorzien. Eerder die ochtend had Cary verbijsterd toegekeken terwijl er voertuigen boven op de dicht bezette omheiningen reden, wat beelden opriep van strijdwagenraces boven op de muren van de Bijbelse stad Jericho.

Cary had nog geen strijdwapens bespeurd, maar na urenlang het komen en gaan van de aanwezigen te hebben bijgehouden, zou het hem niks verbazen. In tegenstelling tot het allegaartje van voertuigen dat gebruikelijk was bij veel milities en zelfverklaarde legers in Syrië, hadden de aanwezigen in het aarden fort een wagenpark van een verbazingwekkend verfijnd niveau.

Cary had al een stuk of vijf technische voertuigen gesignaleerd, maar bij nadere inspectie boden de omgebouwde Hilux-trucks niet de wanordelijke aanblik die hij had verwacht. Gewoonlijk rustten militiegroeperingen hun voertuigen uit met bovenmaatse wapens, zoals Dsjk-luchtafweermachinegeweren of terugslagloze M40-geweren. Met dat soort combinaties kon het voertuig van de schutters net zo goed worden verwoest als het doelwit waar ze op gericht waren.

Nee, wat Cary had gezien getuigde van een op maat gemaakt samenspel van voertuig en bewapening. De wapenspecialist van de compound was niet een of ander dubieus monteurkje dat was gerekruteerd om oorlogswapens in elkaar te flansen. De Hilux-trucks die waakzaam over de fortmuren kropen, deden denken aan iets wat gemaakt had kunnen zijn in een wagenpark van de 5^e Special Forces-groep in Kentucky.

Dat was op zijn zachtst gezegd verontrustend.

En toen had hij de Humvees nog niet eens gezien.

Nadat hij zo'n twee uur wacht had gehouden, had Cary de schrik van zijn leven gekregen toen er aan de zuidkant van de compound een stel gepantserde Hummers om de hoek waren gekomen. De voertuigen hadden nog Amerikaanse opschriften, waardoor hij had gedacht dat hij een Amerikaanse patrouille zag. Hij had op het punt gestaan zijn ontdekking door te geven, toen de portieren waren opengegaan en er Syriërs uit waren gekomen.

Nog afgezien van de beloofde mysterieuze bezoeker was de aanwezigheid van Amerikaanse Humvees op zich al de moeite van een nader onderzoek waard.

Helaas kreeg hij daar de kans niet voor.

Cary en Jad hadden hun observatiepost gepland nadat ze zich urenlang over satelliet- en dronebeelden hadden gebogen, op zoek naar een plek waar ze verscholen konden zitten en toch zicht op het fort hadden.

Ze hadden slechts een van de twee doelen weten te bereiken.

Ondanks de bijtende vlooiën was Gary toch blij met de afgezonderde ligging van hun uitkijkpost. Maar het zicht op de binnenkant van de compound was een grote misser. Hij kon een paar gebouwen aan de andere kant van het fort zien, maar de muren waren domweg te steil om iets anders in het oog te krijgen. Nadat de Hummers hun passagiers hadden uitgebraakt en de bewakers van de vorige dienst hadden ingeladen, reden ze terug over de muur en namen een helling naar het binnengedeelte van het fort, waar ze prompt uit het zicht verdwenen.

Toch had Cary ervoor gekozen om in positie te blijven. Mysterieuze Hummers daargelaten bood het sluipschuttersnest een weids uitzicht over de wegen die naar de compound leidden, en daar was de CIA-agent die aan de basis van deze operatie stond onwrikbaar in geweest. De belangrijke bezoekers die volgens de agent zouden komen, zouden vanuit het westen naderen in opgepimpte zwarte SUV's.

En daar waren ze dan.

‘Wie denk je dat die gasten zijn?’ vroeg Cary.

‘Al sla je me dood, baas. Die lui daarbinnen zijn van een sekte, toch?’

‘Dat denken ze bij de geheime dienst,’ zei Cary, nog steeds met zijn wang tegen zijn geweerkolf.

De CIA-agent had zijn best gedaan om het uit te leggen, maar Cary tastte nog steeds een beetje in het duister over wat er gaande was achter de aarden muren. Iets met een apocalyptische sekte. Als hij het goed onthouden had, was de kerel die de leider was

ervan overtuigd dat hij een gereïncarneerde oude sjjiitische imam was.

Of zoiets.

Zoals de meeste Groene Baretten was Cary deskundig op een flink aantal gebieden. Niettemin lag het inschatten of de hoofdgek aan de andere kant van de muren van Jericho echt een wedergeboren heilige was toch niet echt in zijn straatje. Maar goed, zolang de sekteleiden zich met hun eigen zaken bemoeiden, zou het Cary worst zijn of die vent daarbinnen dacht dat hij Mohammed, Jezus of Elvis was.

Zoals voor de meeste mannen en vrouwen gold die hun boterham verdienden met gevaarlijke zaakjes, was Cary een groot voorstander van leven en laten leven, als de mensen in kwestie maar niemand lastigvielen. Er liepen al meer dan genoeg zuurpruimen rond die actief bezig waren hel en verdoemenis af te roepen over Amerikaanse zoons en dochters.

Niet nodig om er nog meer aan toe te voegen.

Maar in het licht van wat Cary had geobserveerd, leek het er niet op dat die lui in de compound van plan waren zich met hun eigen zaken te bemoeien. Mensen die er genoeg mee namen om vreedzaam in afzondering op het einde der tijden te wachten, waren over het algemeen niet uitgerust met bemande wapens en Amerikaanse Humvees. En wat de meeste apocalyptische sekten gemeen hadden, was hun onwil om passief af te wachten tot hun profetie uitkwam. Sterker nog, velen geloofden dat hun leider een rol speelde bij het teweegbrengen van het vergaan van de wereld.

En die rol had meestal iets te maken met het vergieten van onschuldig bloed.

In dit geval had de CIA-spion aan de Groene Baretten gevraagd om de compound in de gaten te houden in een poging te achterhalen hoe die gekkies van plan waren de apocalyps teweeg te brengen. En misschien nog wel belangrijker: of ze daar hulp bij kregen.

Als Cary een gokje moest wagen, had het plan van de sekte om de wereld te vernietigen iets te maken met moorddadige zand-

vlooiën. Maar een gokje wagen was heel iets anders dan iets zeker weten. De agent zei dat de mensen die de sekteleiden van wapens voorzagen in een drietal zwarte auto's zouden aankomen.

En die waren hier nu.

Halleluja.

'Satelliettransmissie gereed?' vroeg Cary, die zijn richtpunt op het middelste voertuig hield.

Cary wist niet wie deze gasten waren, maar statistisch gezien had het middelste voertuig in een konvooi meestal de beste kans om een bermbom te overleven. Als er een Belangrijke Persoon in deze autocolonne zat, zou die zich daarin bevinden.

'Nee, transmissie niet gereed,' zei Jad. 'We hebben ergens een storing.'

Aangezien de twee sluipschutters nog geen dertig minuten geleden via een satellietverbinding contact hadden gehad met hun teamleider, dacht Cary niet dat het toeval was dat die nu ineens was uitgevallen. In de ruim twintig jaar sinds de strijd tegen terrorisme in volle hevigheid was losgebarsten, had de tactische technologie flinke sprongen vooruit gemaakt. Terwijl de Verenigde Staten achter de meest exponentiële vorderingen zaten, hadden de tegenstanders van Amerika een respectabele poging gewaagd om de ongelijke technologische strijd om te buigen.

Dat werd hier maar weer al te duidelijk: terroristische organisaties hadden geen vijfdegeneratiestrijders die waren uitgerust met slimme bommen, maar ze gebruikten steeds vaker apparatuur die het gps-signaal dwarsboomden waarmee slimme bommen naar hun doelen werden geleid. En de badguys die Cary in het vizier had, hadden waarschijnlijk ook geen enorme hoeveelheid geosynchrone nanosatellieten om ononderbroken communicatie te waarborgen.

Maar ze zouden best weleens in staat kunnen zijn om de nodige golflengten te hinderen.

Hoe dan ook, daar maakte Cary zich geen zorgen over. In het lexicon van de Groene Baretten was hij een Eighteen Charlie: een Special Forces-technicus die gespecialiseerd was in vernietiging.

Jad was daarentegen een Eighteen Echo: een communicatiedeskundige die in staat was een radio te fabriceren met een klee-hanger, een auto-accu en een rekenmachine.

Tenminste, zo leek het in Cary's ogen. Als er een manier was om de satellietverbinding te herstellen, zou Jad het voor elkaar krijgen. En anders zou het sluipschuttersteam de dingen op de ouderwetse manier aanpakken: foto's maken en wachten tot de nacht inviel, om over te gaan op exfiltratie en de verzamelde inlichtingen terug te brengen naar de COP, de *combat outpost*, oftewel de buitenpost die ze als hun thuis beschouwden.

'Duidelijk,' zei Cary, die zijn vizier op het achterraam aan de passagierskant gericht hield. 'Blijf opnemen.'

Belangrijke Mensen zaten niet alleen doorgaans in het middelste voertuig, maar meestal ook op de achterbank, achter de voorste passagiersstoel. Daardoor kon de spierbundel aan de passagierskant van het voertuig de zaken afhandelen, terwijl de kostbare lading wegdook achter gepantserde portieren en met kevlar versterkte stoelen.

Hoewel deze kleine excursie volgens de briefing alleen was bedoeld om even een blik te werpen, ging Cary er bij elke operatie van uit dat één fout de hele boel op scherp kon zetten. Op die manier zou hij, als het onvermijdelijke gebeurde en er kogels in het rond vlogen, goed voorbereid zijn en niet verrast worden. Het deel van zijn brein dat in beslag werd genomen door de zwarte magie die door iedere goede sluipschutter werd bedreven, hield zich al bezig met het riedeltje *verzamelde data, eindballistiek, corioliseffect, greep, schijnbare wind* en nog een heleboel andere geheimzinnig klinkende woorden.

In leekentermen was Cary's razendsnelle vuurleidingsbrein alle omgevingsfactoren aan het berekenen die al dan niet van invloed zouden kunnen zijn op een schot dat hij al dan niet zou moeten lossen. Zoals zijn instructeur hem op de eerste dag van de doelwitvernietigingscursus van Special Operations had geleerd, was de trekker overhalen het makkelijkste gedeelte van zijn taak.

Alles wat voor die tijd gebeurde, onderscheidde een sluipschutter van een gewone schutter.

Een licht briesje kietelde Cary's wang, waarschijnlijk hooguit drie, vier kilometer per uur. Toch zou het de moeite waard kunnen zijn om Jad formeel de wind te laten checken, voor het geval de dingen niet volgens plan zouden verlopen. Dat was de op één na belangrijkste les die hij op de sluipschuttersopleiding had geleerd: niets verliep ooit volgens plan.

Die waarheid gold aan beide kanten van het slagveld.

Als om die bewering kracht bij te zetten, stooft er een vlaag van zand en rubber onder de SUV vandaan toen de voorband klapte. Een seconde later voerde het briesje de harde knal naar Cary's oren.

'Het lijkt erop dat iemand is vergeten om zijn bandenspikes op te rapen,' zei Jad. 'Balen voor onze man.'

'Yep,' zei Cary. 'Maar top voor ons. Bereid je maar voor op het prijswinnende schot.'

'Kom maar, schatje,' fluisterde Jad, 'til je rok op.'

Aanvankelijk leek de bestuurder van de SUV vastberaden door te willen rijden naar de controlepost. Maar de fysica greep in. De voorband was aan flarden. Hij was niet alleen leeggelopen, maar het rubber was ook nog eens uit elkaar gereten langs de velg. De motor ging sneller lopen en het wiel draaide, waardoor dat wat er nog van over was weg werd gezwiept in zwarte, sponzige brokken, maar de auto ging nergens naartoe.

'Geen runflatbanden,' merkte Jad op.

'Nope,' zei Cary. 'Zo te zien gaat hij proberen op de velg te rijden.'

'Gaat 'm niet worden,' zei Jad. 'Te zanderig.'

Zijn spotter bleek weer eens een vooruitziende blik te hebben. De nu rubberloze velg draaide machteloos rond en wierp een fontein van stenen en aarde op, terwijl het voertuig zich in de grond vastzette. De brullende motor besteedde een paar seconden aan een poging om de auto vrij te wrikken, maar hield er daarna mee op.

‘Het beveiligingsteam heeft het verneukt,’ zei Cary. ‘Ze hadden de nummer één allang moeten weghalen. Als dit een hinderlaag was geweest, was het middelste voertuig al geroosterd.’

‘Goede hulp is lastig te vinden,’ zei Jad. ‘Oké, daar gaan we.’

De portieren aan de passagierskant van het voorste en het achterste voertuig gingen gelijktijdig open en er kwam een groep medewerkers uit die met geweren uitzwermden naar de middelste auto. Pas toen de bescherming volledig op zijn plek was, ging het achterportier open.

‘Oké, schoonheid,’ zei Jad. ‘Laat me je gezicht eens zien.’

Cary stelde de vergroting van zijn vizier bij en richtte het op het opengaande portier. Even later kwam er een bebaard gezicht in beeld.

Een bekend bebaard gezicht.

‘Krijg nou wat,’ zei Cary. ‘Kijk eens wie er met de plaatselijke bevolking rotzooit.’

‘Herken je hem?’ vroeg Jad.

‘Nou en of. In tegenstelling tot de populaire opvatting zien jullie Syriërs er echt niet allemaal hetzelfde uit.’

‘Ik ben geen Syriër, racistische klootzak die je bent. Ik ben Libiër. En vertel me nou heel gauw wie we daar zien, anders geef ik je een schop onder je boerenkont.’

‘Dat, onwetende vriend, is generaal Farhad Ahmadi.’

‘De leider van de Iraanse Quds-strijdmacht, bedoel je?’

‘De enige echte.’

‘Wat moet die nou met een sekte die zich in allerlei bochten wringt om de apocalyps teweeg te brengen?’

‘Niet veel goeds.’

1

Openluchtmarkt Shuk HaCarmel Tel Aviv, Israël

Jack Ryan nam nog een hap falafel en boog zijn brede schouders voorover om zijn schat te beschermen tegen het gedrang van honderden lijven. Met zijn een meter achtentachtig en bijna honderd kilo was Jack zelfs naar Amerikaanse maatstaven een grote kerel. In Israël torende hij boven het merendeel van de menigte uit. En toch voelde hij zich nog steeds net een leeuw die zijn prooi beschermde tegen een troep wilde honden die om hem heen circelden.

Jack moest lachen om dat beeld en gebruikte vakkundig zijn stevige onderarm om een drietal giebelende tieners bij zijn druipende eten vandaan te houden. Op de savanne zouden wilde honden de leeuw van zijn prooi proberen te beroven, ondanks hun geringe omvang. Maar bij de menigte die zich in golven tussen de nauwe begrenzingen van HaCarmel Street bewoog ontbraken de kwade bedoelingen van een Afrikaans roofdier, ongeacht hun omvang. In de afgelopen tien jaar was Jack bedreven geraakt in menigten aanvoelen, en deze straalde welwillendheid uit.

De mediterrane zon scheen vanuit een lucht die zo blauw was als je gewoonlijk alleen in gefotoshopte reisgidsen zag en overspoelde de menigte met weldadig licht. De lucht was warm zonder de plakkerigheid van het hete seizoen, en de vage geur van zout water, die werd meegevoerd vanaf de zee slechts een paar straten verderop, vermengde zich met de kruidige aroma's van het eten dat bij de talloze kraampjes aan weerszijden van de straat

bereid werd. Jack ving flarden op van een handjevol talen, terwijl handelaren en potentiële kopers over prijzen en koopwaar stegelden.

Jack was niet onbekend met buitenlandse omgevingen, maar Tel Aviv had iets magisch. Het was alsof de stad statisch geladen was, vol met ondernemers die met hun vlugge geest en ongebreidelde dromen niet onderdeden voor die uit Silicon Valley. Hier, in de enige democratie van het Midden-Oosten, had je uitstekend weer, mooie vrouwen, vriendelijke mensen en fantastisch eten. Kortom, de ideale vakantiestad.

Alleen was Jack niet op vakantie.

Als op afspraak ging er een man op een plastic stoel aan een tafeltje aan de andere kant van het steegje zitten. Hij was eind veertig, begin vijftig en had een flinke bos blond haar dat bij de slapen enigszins begon te grijzen. De man veegde de tafel af met de geërgerde bewegingen van iemand die niet gewend is aan het vuil en het stof dat nu eenmaal bij openluchtmarkten hoort. Zodra hij de plek van echte en ingebeeldde rommel had ontdaan, wenkte hij een ober.

De eigenaar kwam glimlachend naar hem toe en de man bestelde in het Engels koffie, gevolgd door het plichtmatige *toda*, dank u wel. De ober glimlachte nogmaals en ging de bestelling van de man halen.

Gewoon de zoveelste buitenlander in een diverse, multinationale menigte.

Maar voor Jacks geoefende oog viel de man uit de toon.

Dat kwam niet zozeer door zijn lichte huid in de zee van olijfkleurige gezichten, of door zijn gedrag. Hoewel de meerderheid van het winkelende publiek Israëliisch of Arabisch was, waren er heel wat Europeanen die zich onder de plaatselijke bevolking mengden. En de man was er aardig in geslaagd om zich de lokale mode eigen te maken. Hij droeg een overhemd in de stijl van de stadsbewoners, met de bovenste knoopjes open zodat er een plukje borsthaar te zien was, en een spijkerbroek en makkelijke schoenen.

Nee, het kwam niet door de garderobe of de uiterlijke kenmerken van de man. Het probleem zat 'm in zijn gedragingen. Hij had niet de *laisser-faire* houding die gepaard ging met het nonchalante elleboogwerk van de rest van de middagshoppers, maar was duidelijk gespannen. Zijn hoofd bewoog met scherpe, vogelachtige bewegingen terwijl hij van de ene naar de andere kant van het steegje keek, en hij nam iedere voorbijganger vorsend op, alsof hij een man met een missie was.

En dat was hij ook.

Maar hij hoorde zich te gedragen alsof het niet zo was.

Jack stopte de laatste hap falafel in zijn mond, veegde zijn handen af en viste daarna zijn telefoon uit zijn zak. Hij opende zijn notitie-app en begon zijn eerste indrukken op te schrijven. Tel Aviv was al een van zijn favoriete steden en al zou hij het allerliefst op het strand gaan hardlopen en het plaatselijke talent bewonderen, dat was niet de reden dat hij hier was.

Strikt genomen.

Spionage was een riskante bedoening. Zelfs met alle geestdovende technologische vooruitgang was een agent of een informant achtervolgen nog altijd een intens persoonlijke onderneming. Als zodanig was het grotendeels gebaseerd op indrukken en een onderbuikgevoel, en op dit moment gedroeg de man die zojuist koffie had besteld zich alsof hij al veel te veel cafeïne achter zijn kiezen had.

Het drankje dat voor de man werd neergezet, was in mediterrane stijl: pikzwart en dampend heet, in een klein glazen kopje. De man bedankte de ober met een kort knikje en een handvol sjekels. Daarna schrok hij op, blijkbaar omdat hij aan de leren tas dacht die over zijn borst hing. Met snelle, steelse bewegingen trok de man de tas over zijn hoofd en zette hem bij zijn voeten, waarbij hij naar links en naar rechts keek alsof hij wilde weten of er iemand aandacht aan hem schonk.

Er was iemand die dat deed.

Jack.

Jack typte met zijn duimen nog wat aantekeningen op zijn tele-

foon en liet het apparaat weer in zijn zak glijden. Was hij zelf echt ook ooit zo onervaren geweest? Hij beantwoordde zijn onuitgesproken vraag met een grinnikend lachje.

Zonder enige twijfel.

Gelukkig waren Jacks leraren de allerbeste in het vak geweest. Strijders als John Clark en Domingo Chavez, mannen van het eerste uur in het legendarische Rainbow-team, waren zijn instructeurs op het gebied van tactieken en vuurwapens geweest. Meesterspion Mary Pat Foley, de huidige directeur van de nationale inlichtingendiensten en ooit een CIA-agent die beroemd was omdat ze een agent in de krochten van het Kremlin in de gaten had gehouden, had hem de fijnere kneepjes van clandestiene handel bijgebracht.

Hoewel Jack nooit de CIA-opleiding voor prille clandestiene agenten had gevolgd die bekendstond als The Farm, had hij een andere harde leerschool achter de rug, geleid door een kader dat niet minder prestigieus was. Maar de beginnende informant die nu zijn koffie opslurpte had niet zo'n training gehad. Hij was geen professioneel geheim agent. Hij was gewoon iemand met toegang tot informatie die de CIA waardevol achtte. Als dit een andere roeping was geweest, zou Jack misschien in de verleiding zijn gekomen om dit groentje enigszins genadig te zijn.

Maar zo was het niet.

Wie het spionagespel speelde, deed dat omdat het menens was, en Jack had de littekens die dat bewezen. Als je in de keiharde clandestiene wereld je werk goed deed, betekende dat dat je in leven bleef, terwijl de troostprijs voor de tweede plaats vaak een lijkenzak betekende. Daarom was het absoluut noodzakelijk om te bepalen of de potentiële informant over de vereiste operationele vaardigheden beschikte vóórdát er echt levens op het spel stonden.

Jack keek op zijn horloge. Volgens de briefing voorafgaand aan de missie zou de pret over exact vijf minuten beginnen. Aangezien het voor Jack de eerste keer was dat hij een gezamenlijke operatie met de Agency uitvoerde, wist hij niet precies hoe exact

de jongens en meisjes van Langley zich aan de tijdlijn hielden. Maar hij vermoedde dat de boel tot op de tweede nauwkeurig zou worden uitgevoerd. Peter Beltz, de agent die de lakens uitdeelde, had in het leger gediend met Jacks mentor, Ding Chavez, in de tijd dat beide mannen nog jonge soldaten waren bij de Ninjas, 3^e Bataljon, 17^e Infanterieregiment.

Militairen waren dol op tijdlijnen.

Aan de overkant van het steegje bracht de man met de schouderdas zijn koffie naar zijn lippen, maar daarna kwakte hij het glas zonder eruit te drinken weer op tafel en strekte zijn hals om naar iets aan Jacks rechterkant te kijken. De hete vloeistof golfde over de rand van het kopje, waardoor er een bruin plasje op het witte plastic tafelblad ontstond.

Jack kromp ineen.

Door de heftige beweging was ongetwijfeld de koffieprut die zich op de bodem van het kopje had verzameld in beroering gekomen, waardoor de koffie nu ondrinkbaar was geworden. Maar de klucht die zojuist was opgevoerd, ging veel verder dan het nu verpeste kopje koffie. De handelingen van de zogenaamde informant trokken de aandacht. Door het harde geluid van glas op plastic draaiden verschillende mensen zich om naar de bron van de opschudding. Tegelijkertijd verliet de eigenaar van de zaak zijn plekje achter de bar om te kijken of zijn enige klant misschien een nieuw kopje koffie wilde.

Tot overmaat van ramp leek de man zich niet bewust van de aandacht die hij trok. Toen de ober bij zijn tafeltje kwam en op de verwarring reageerde door het snelgroeïende plasje met een geblokte doek op te vegen, werd de man daar niet warm of koud van. Nee, hij richtte zijn aandacht op een plek achter Jacks rechterschouder.

Wat volkomen de verkeerde richting was.

Jack zuchtte terwijl hij in gedachten aanvullend commentaar aan zijn kritische verslag toevoegde en nu probeerde iets positiefs te vinden als tegenwicht voor de toenemende minpunten.

Het raampje van de contactpersoon van de informant ging vijf

minuten lang nog steeds niet open, en dat was belangrijk. Doctrinair was de tijd voordat het raam openging bepaald om er zeker van te zijn dat de informant niet gevolgd was en dat de ontmoetingsplek niet in de gaten werd gehouden. Een goede informant besteedde die tijd om andere geheim agenten te identificeren terwijl hij zich niet verdacht gedroeg.

Maar in plaats van rustig koffie te drinken terwijl hij de gezichten van schijnbaar willekeurige voorbijgangers in zijn geheugen prentte, trilde de man bijna van de spanning. Een contraspionageagent van de FBI die net van de Academie af kwam zou de zenuwen van de informant op meters afstand kunnen voelen. Voor Jack had de man net zo goed een zwaailicht kunnen zijn.

En dan was de echte pret nog niet eens begonnen.